

Arrest

nr. 295 952 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Hondurese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE WOLF en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Hondurese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit wijk Los Robles, Tegucigalpa. Gedurende de laatste twee jaar voor uw vertrek woonde u in Boulevard Morazan. U werkte sinds 2016 voor IPM voor de afdeling transport en logistiek. Uw vrouw werkte als business officer voor Cooperativa Elga.

Uw broer F.(...) werkte sinds 2015 voor ATIC als rechercheur. Hij werkte mee aan arrestaties van verschillende bendeleden, politici en andere bekende personen. Hij werkte tevens mee aan de arrestatie van de broer en de echtgenote van de ex-president. Hierna begon hij bedreigingen te krijgen. Uw broer ontving dreigbriefjes op het adres van uw ouders, werd fysiek met een geweer bedreigd en werd in de gaten gehouden door een auto die voor het huis stond.

In januari 2018 verhuisden zowel uw broer als u en uw vrouw naar het huis in Boulevard Morazan dat jullie ouders voor jullie hadden gekocht en jullie met elkaar deelden. In oktober 2019 stuurden de belagers van uw broer een foto van het huis van zijn dochter. Ondertussen bleef uw broer in de gaten gehouden worden door een auto die voor jullie huis stond. Uw broer verliet Honduras in januari 2020 wegens een vrees voor zijn leven en ging naar Canada. Hij woont daar tot op heden. Gedurende de elf maanden na het vertrek van uw broer uit het land werd hij nog steeds gezocht.

Op 13 december 2020 ging u op uitstap met uw familie in de auto van uw broer. Uw vrouw en kinderen zaten samen met u in de auto. Plots benaderden twee mannen op een motor jullie en richtten een pistool op u. Ze merkten op dat u niet uw broer was, maar dat u waarschijnlijk familie was en dat ze u eveneens zouden vermoorden. Op dat moment kwam er een andere auto voorbij en vluchtten de twee mannen weg. Diezelfde dag ging u klacht indienen bij de politie en nam u ontslag. De volgende dag ging u aangifte doen bij het instituut voor mensenrechten. Tot 28 december veranderden u en uw gezin regelmatig van verblijfplaats. Op 28 december werkte uw vrouw haar laatste dag op haar werk, waarna ze eveneens ontslag nam. Hierna verbleven jullie voornamelijk bij uw ouders.

U verliet Honduras op 15 december 2021 en kwam aan in België op 19 december 2021. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 21 december 2021. Gezien uw vrouw en kinderen hun Covid vaccinaties nog niet had gekregen, in tegenstelling tot u als diabetespatiënt, dienden zij in het land te blijven.

Op 22 juni 2022 ging uw vrouw alleen naar de supermarkt. Aan de kassa merkte ze twee mannen op die haar achtervolgden. Een van hen was de man die jullie onder schot had gehouden in december 2020. Uw vrouw betaalde en vluchtte de supermarkt uit. Ze rende naar de apotheek waar er bewakingspersoneel aanwezig was. Ze bleef enkele minuten in de apotheek totdat ze zich ervan had verzekerd dat de mannen weg waren. Daarna ging ze naar huis. Op 24 juni 2022 diende uw vrouw aangifte in bij het instituut voor mensenrechten. Ze verliet samen met jullie kinderen het land op 5 juli 2022 en kwam op 6 juli 2022 aan in België. Ze diende haar verzoek om internationale bescherming in op 7 juli 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, alsook het paspoort, werkdocumenten, Canadese documenten en een klacht van uw broer; aangiftes bij het mensenrechteninstituut en een klacht bij de politie; uw huwelijksakte en de geboortetaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Honduras diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U vreest geschaad te zullen worden wegens de job van uw broer F.(...) voor de ATIC en de problemen die hij hierdoor kende (CGVS p. 9 en p. 10). Gezien u echter verschillende tegenstrijdige, niet coherente, weinig aannemelijke en niet overtuigende verklaringen aflegt dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Vastgesteld werd dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die uw broer kende. Zo legt u ten eerste geen coherente verklaringen af over de momenten waarop uw broer deze problemen heeft gekend. Op de DVZ verklaart u dat uw broer mondelinge bedreigingen kreeg, door een auto regelmatig werd achtervolgd en een fysieke bedreiging onderging, waarna hij naar jullie gemeenschappelijke huis verhuisde (CGVS vragenlijst 5). U verklaart op het CGVS dat uw broer in januari 2018 naar dat huis verhuisde (CGVS p. 14). U verklaart tevens dat uw broer in oktober 2019 problemen begon te krijgen. Gevraagd welke problemen uw broer kreeg, zegt u dat er een auto tegenover het huis van uw ouders stond geparkeerd en uw broer berichten met doodsbedreigingen begon te krijgen. Hij kreeg tevens een foto van het huis van zijn dochter toegestuurd. U herhaalt dat al deze problemen in oktober 2019 begonnen (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd of uw broer vóór oktober 2019 enige persoonlijke bedreigingen of problemen kende, zegt u dat u dat niet weet (CGVS p. 13). Uw vrouw verklaart zelfs dat uw broer nog geen problemen kende op het moment dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS 2125897B p. 7). Uw verklaringen, en zo ook die van uw vrouw, komen niet overeen met hetgeen u op de DVZ verklaarde. Dit is reeds zeer opvallend. Het is nog meer opvallend dat u uw verklaringen plots aanpast wanneer u op deze inconsistentie wordt gewezen. Zo zegt u namelijk dat uw broer reeds bedreigingen kende voor oktober 2019, maar dat deze niet zo ernstig waren. U wordt erop gewezen dat uw broer, volgens uw verklaring op de DVZ, een fysieke bedreiging kende en achtervolgd werd door een auto, wat wel ernstige bedreigingen zijn. U erkent slechts dat hij deze problemen kende toen hij nog bij uw ouders woonde en voegt daaraan toe dat hij ook dreigbriefjes kreeg (CGVS p. 14). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring tijdens het persoonlijke onderhoud, toen u zei niet te weten of uw broer problemen had gekend voor oktober 2019. U antwoordt naast de kwestie en zegt slechts dat hij omwille van zijn problemen naar Canada is gevlucht. U wordt nogmaals op uw tegenstrijdige verklaringen gewezen. U geeft geen overtuigende verklaring, die bovendien evenmin strookt met uw eerdere verklaringen. Zo zegt u dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat uw broer geïntimideerd werd in 2018, maar dat de ernstige problemen pas in 2019 begonnen. U wordt gevraagd waarom u eerder niet aangaf dat uw broer bedreigingen kende voor oktober 2019 en slechts zei dat u niets weet, terwijl nu het tegenovergestelde het geval blijkt te zijn. U zegt dat u niets specifiek werd gevraagd over 2018 (CGVS p. 15). Het is opvallend dat u op geen enkel moment een duidelijk antwoord geeft op de vraag, maar blijft zichzelf slechts tegenspreken.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat uw broer fysiek werd bedreigd in november 2019, terwijl uw vrouw verklaart dat dit incident gebeurde vooraleer hij naar jullie verhuisde, wat dus voor januari 2018 is (CGVS p. 12 en p. 14; CGVS 2125897B p. 19). Bovendien komt deze verklaring wederom niet overeen met uw verklaring op de DVZ waarbij u verklaarde dat uw broer fysiek werd bedreigd vooraleer hij bij jullie kwam wonen in januari 2018 (CGVS vragenlijst 5, CGVS p. 14).

Verder dient te worden opgemerkt dat de tegenstrijdige weergave van de tijdsbepalingen van de problemen van uw broer eveneens een invloed heeft op de plaats waar deze problemen plaatsvonden. U wordt erop gewezen dat uw broer in januari 2018 in jullie huis kwam wonen. U wordt erop gewezen dat alle problemen die hij kende zich aldus daar hebben afgespeeld en niet terwijl hij in het huis van uw ouders woonde. U geeft een antwoord naast de kwestie. U wordt opnieuw op hetzelfde gewezen en wordt gevraagd hoe het kan dat u verklaart dat uw broer problemen kende toen hij bij uw ouders woonde, terwijl hij in januari 2018 reeds naar jullie verhuisde. U geeft geen antwoord op de vraag. U herhaalt slechts dat hij in 2018 briefjes begon te krijgen en zegt dat hij van 2015 tot 2017 bij uw ouders woonde. Toen hij bezig was met de verhuis naar jullie huis, zijn mensen informatie beginnen vragen over hem en zijn werk. Gevraagd hoe lang uw broer reeds werd bedreigd vooraleer hij in januari 2018 bij jullie kwam wonen, zegt u dat u enkel een antwoord kan geven over de situatie vanaf dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS p. 19). Uw verklaring is alweer tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat uw broer problemen kende toen hij bij jullie ouders woonde.

Het geheel aan tegenstrijdige en niet coherente verklaringen over de problemen van uw broer hier zijn zeer opvallend en doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer opvallend dat u zo goed als niets weet te vertellen over uw verklaring dat uw broer gedurende tien à elf maanden na zijn vertrek uit Honduras werd gezocht (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer gedurende verschillende maanden werd gezocht, geeft u verschillende keren geen duidelijk antwoord op de vraag. U zegt dat uw broer camera's geïnstalleerd had voor jullie huis en die vanop afstand kon controleren. Gevraagd of u zelf ooit iets heeft gemerkt van deze camera monitoring, zegt u van niet. Gevraagd of iemand anders van de familie hier ooit iets van heeft gemerkt, zegt u slechts dat de persoon die een antwoord zou kunnen geven op die vraag uw vader is (CGVS p. 15). Gevraagd wat u weet over de camera monitoring gedurende tien à elf maanden, zegt u slechts dat

dat omwille van zijn job was. Gevraagd wat u weet over de camera monitoring zelf nadat uw broer het land verliet, zegt u slechts dat de persoon die daar misschien iets over weet uw vader is gezien die regelmatig met uw broer spreekt. Gevraagd of u de camera monitoring gedurende de maanden vlak na het vertrek van uw broer uit het land ooit heeft besproken met iemand van uw familie, zegt u van niet. Gevraagd hoe het komt dat u weet dat uw broer achtervolgd en bespied werd als u er nooit met iemand over heeft gepraat, noch er bovendien zelf iets van heeft gemerkt, zegt u slechts wederom dat uw broer de camera's controleerde. U wordt erop gewezen dat u met uw broer niet sprak over de achtervolgingen. U wordt nogmaals gevraagd hoe het dan komt dat u weet dat uw broer werd achtervolgd. Plots zegt u dat u af en toe naar uw ouders ging en zei dit soms tegen u zeiden. Uw verklaring strookt niet met wat u eerder verklaarde. U wordt er dan ook op gewezen eerder te hebben verklaard met niemand van de familie te hebben gesproken over de achtervolgingen (CGVS p. 16). Plots zegt u, volledig naast de kwestie, dat u zich hier bevindt en uw vader u niets vertelt omdat hij niet wilt dat u zich zorgen maakt. U wordt erop gewezen dat er gesproken wordt over de periode dat u zelf nog in Honduras was. U zegt dat u over die situatie wel iets kunt zeggen en herhaalt slechts dat uw broer de camera's controleerde en in contact stond met uw vader (CGVS p. 17). Wanneer u later wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer nog steeds wordt gezocht, antwoordt u naast de kwestie (CGVS p. 20 en p. 21). Dat u zodanig weinig weet te vertellen over de bespiedingen is zeer opvallend. Uw niet coherente antwoorden, vaak naast de kwestie, zijn eveneens zeer opvallend en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en aan de geloofwaardigheid van uw eigen vrees.

Verder is het opvallend dat de vrouw van uw broer nog steeds in Honduras woont, maar dat u er niet van op de hoogte bent of zij ooit enige problemen heeft gekend. Volgens uw vrouw heeft zij zelfs geen problemen gekend (CGVS 2125897B p. 12). Zelf zegt u dat u wel veronderstelt dat zij problemen heeft gekend gezien ze op de benedenverdieping woonde. Sinds dat uw broer het land verliet komt ze echter niet meer buiten. U wordt erop gewezen dat het redelijk te stellen is dat het voor u ook belangrijke informatie was of uw schoonzus problemen kende en wordt gevraagd hoe het komt dat u dit niet heeft besproken met uw familie. U zegt dat uw schoonzus geen familie is van u en dat zij met uw vader spreekt (CGVS p. 21). Uw antwoord is absoluut niet overtuigend, gezien de situatie van uw schoonzus verbonden was met uw situatie en die informatie hoe dan ook relevant zou zijn geweest voor u. Dat u zich niet informeerde over de situatie van uw schoonzus is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Dat uw schoonzus voor zover jullie weten bovendien nog geen problemen heeft gekend is te meer eigenaardig gezien u zelf verklaart dat de mensen die het dichtste bij het slachtoffer staan worden lastiggevallen (CGVS p. 20). Ook dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat uw ouders geen problemen meer hebben gekend. U zegt dat zij nooit echt buiten komen in de stad. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat zij nooit zijn benaderd geweest nabij hun huis, zegt u plots dat indien zij problemen hebben gekend zij dat niet hebben gezegd tegen u (CGVS p. 21). Uw verklaringen overtuigen maar weinig. Te meer gezien uw ouders nog steeds op dezelfde plaats in Honduras wonen (CGVS p. 6). Dat uw ouders na uw vertrek voor zover u weet nooit meer problemen hebben gekend is opvallend en doet verder twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer opvallend dat u verklaart dat uw beide zussen wegens eigen problemen naar aanleiding van de situatie met uw broer verhuisden naar San Pedro Zula en binnenkort Honduras zullen verlaten, maar dat u verder niets weet over de problemen die zij hebben gekend (CGVS p. 6 en p. 18). U weet niet of uw zussen op dit moment nog werken. U zegt slechts dat u zich kan inbeelden dat ze met alles zijn gestopt. Gevraagd of dat niet iets is dat jullie met elkaar bespreken, zegt u dat zij meer met uw ouders spreken (CGVS p. 7). U zegt dat hun situatie wordt geregeld door uw vader en broer en dat u slechts weet dat zij gaan vertrekken. Wanneer u wordt gevraagd of u zelf iets heeft gevraagd over hun situatie, zegt u van niet. U gaat hen het komende weekend bellen. U zegt dat u weinig tijd heeft om te bellen en dat het uur verschil jullie eveneens parten speelt. Gevraagd hoe u weet dat uw zussen het land gaan verlaten, zegt u dat uw andere broer die in Canada woont u dat vertelde. Gevraagd of u hem vroeg waarom zij gaan vertrekken, zegt u van niet. Gevraagd of uw broer zelf iets meer vertelde over de problemen die uw zussen kende, zegt u van niet gezien hij niet graag spreekt over zulke delicate zaken via de telefoon (CGVS p. 18). U geeft op geen enkel moment een overtuigend antwoord. Dat u niets meer weet te zeggen over de problemen van uw zussen is zeer eigenaardig en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich informeert over de problemen die zij hebben gekend, minstens omdat u verzoek om internationale bescherming hiermee is verbonden.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden toegevoegd dat door het feit dat uw broer bescherming zou hebben gekregen in Canada, niet kan worden vastgesteld dat de problemen zoals die door u worden weergegeven geloofwaardig zijn. Eveneens dient te worden opgemerkt dat het werk van uw broer in se niet onmiddellijk wordt betwist. Zijn werk op zich is echter onvoldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Honduras te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Hondurese nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw broer. De werkdocumenten en foto's van uw broer hebben betrekking op zijn werk voor ATIC, wat niet onmiddellijk wordt betwist. Uit de veronderstelling dat uw broer voor ATIC werkte, kan daarentegen niet automatisch worden afgeleid dat u zelf problemen kende wegens zijn werk. Zoals hierboven opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen. Uit de Canadese documenten van uw broer blijkt dat hij daar de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Ook hieruit kan niet automatisch worden afgeleid dat u evenzeer problemen kende. Zoals reeds opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. De klacht van uw broer kan in dat opzicht de geloofwaardigheid van uw eigen problemen evenmin herstellen. De klacht die u indiende bij de politie en de aangiftes die u en uw vrouw bij het instituut voor mensenrechten deden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. In se kunnen zij de geloofwaardigheid van een relaas niet vaststellen. Hier moet namelijk worden opgemerkt dat deze documenten louter zijn opgesteld op basis van jullie verklaringen en niet zijn gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht en aangiftes, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Deze documenten wijzigen de vastgestelde ongeloofwaardigheid aldus niet. Uw huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw vrouw, dat niet wordt betwist. De geboorteaktes hebben slechts betrekking op de geboorte van uw kinderen en hebben verder geen betrekking op uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat

het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig geweld**. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Honduras, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, benderelateerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtelijke executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of

bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïdendeerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras" van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Hondurese nationaliteit te bezitten en gedurende zes jaar gewoond te hebben in wijk Los Robles, Tegucigalpa. Gedurende de laatste twee jaar voor uw vertrek woonde u in Boulevard Morazan. U werkte als business officer voor Cooperativa Elga. Uw echtgenoot werkte sinds 2016 voor IPM voor de afdeling transport en logistiek.

Uw schoonbroer F.(...) werkte sinds 2015 voor ATIC als rechercheur. Hij werkte mee aan arrestaties van verschillende bendeleden, politici en andere bekende personen. Hij werkte tevens mee aan de arrestatie van de broer en de echtgenote van de ex-president. Hierna begon hij bedreigingen te krijgen. Uw schoonbroer ontving dreigbriefjes op het adres van uw schoonouders, werd fysiek met een geweer bedreigd en werd in de gaten gehouden door een auto die voor het huis stond.

In januari 2018 verhuisden zowel uw schoonbroer als u en uw man naar het huis in Boulevard Morazan dat uw schoonouders voor jullie hadden gekocht en jullie met elkaar deelden. In oktober 2019 stuurden de belagers van uw schoonbroer een foto van het huis van zijn dochter. Ondertussen bleef uw schoonbroer in de gaten gehouden worden door een auto die voor jullie huis stond. Uw schoonbroer verliet Honduras in januari 2020 wegens een vrees voor zijn leven en ging naar Canada. Hij woont daar tot op heden. Gedurende de elf maanden na het vertrek van uw schoonbroer uit het land werd hij nog steeds gezocht.

Op 13 december 2020 ging u op uitstap met uw familie in de auto van uw schoonbroer. Uw man en kinderen zaten samen met u in de auto. Plots benaderden twee mannen op een motor jullie en richtten een pistool op uw man. Ze merkten op dat hij niet zijn broer was, maar dat hij waarschijnlijk familie was en dat ze hem eveneens zouden vermoorden. Op dat moment kwam er een andere auto voorbij en vluchtten de twee mannen weg. Diezelfde dag ging uw man klacht indienen bij de politie en nam hij ontslag. De volgende dag ging hij aangifte doen bij het instituut voor mensenrechten. Tot 28 december veranderden u en uw gezin regelmatig van verblijfplaats. Op 28 december werkte u uw laatste dag op uw werk, waarna u eveneens ontslag nam. Hierna verbleven jullie voornamelijk bij uw schoonouders.

Uw man verliet Honduras op 15 december 2021 en kwam aan in België op 19 december 2021. Hij diende zijn verzoek om internationale bescherming in op 21 december 2021. Gezien u uw Covid vaccinaties nog niet had gekregen, in tegenstelling tot uw man als diabetespatiënt, dienden u en de kinderen in het land te blijven.

Op 22 juni 2022 ging u alleen naar de supermarkt. Aan de kassa merkte u twee mannen op die u achtervolgden. Een van hen was de man die jullie onder schot had gehouden in december 2020. U betaalde en vluchtte de supermarkt uit. U rende naar de apotheek waar er bewakingspersoneel aanwezig

was. U bleef enkele minuten in de apotheek totdat u zich ervan had verzekerd dat de mannen weg waren. Daarna ging u naar huis. Op 24 juni 2022 diende u aangifte in bij het instituut voor mensenrechten.

U verliet Honduras op 5 juli 2022 samen met uw kinderen. De volgende dag kwam u aan in België. Op 7 juli 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart en paspoort, alsook de paspoorten van uw kinderen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Honduras diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U vreest geschaad te zullen worden wegens de job van uw broer F.(...) voor de ATIC en de problemen die hij hierdoor kende (CGVS p. 9 en p. 10). Gezien u echter verschillende tegenstrijdige, niet coherente, weinig aannemelijke en niet overtuigende verklaringen aflegt dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Vastgesteld werd dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die uw broer kende. Zo legt u ten eerste geen coherente verklaringen af over de momenten waarop uw broer deze problemen heeft gekend. Op de DVZ verklaart u dat uw broer mondelinge bedreigingen kreeg, door een auto regelmatig werd achtervolgd en een fysieke bedreiging onderging, waarna hij naar jullie gemeenschappelijke huis verhuisde (CGVS vragenlijst 5). U verklaart op het CGVS dat uw broer in januari 2018 naar dat huis verhuisde (CGVS p. 14). U verklaart tevens dat uw broer in oktober 2019 problemen begon te krijgen. Gevraagd welke problemen uw broer kreeg, zegt u dat er een auto tegenover het huis van uw ouders stond geparkeerd en uw broer berichten met doodsb bedreigingen begon te krijgen. Hij kreeg tevens een foto van het huis van zijn dochter toegestuurd. U herhaalt dat al deze problemen in oktober 2019 begonnen (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd of uw broer vòòr oktober 2019 enige persoonlijke bedreigingen of problemen kende, zegt u dat u dat niet weet (CGVS p. 13). Uw vrouw verklaart zelfs dat uw broer nog geen problemen kende op het moment dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS 2125897B p. 7). Uw verklaringen, en zo ook die van uw vrouw, komen niet overeen met hetgeen u op de DVZ verklaarde. Dit is reeds zeer opvallend. Het is nog meer opvallend dat u uw verklaringen plots aanpast wanneer u op deze inconsistentie wordt gewezen. Zo zegt u namelijk dat uw broer reeds bedreigingen kende voor oktober 2019, maar dat deze niet zo ernstig waren. U wordt erop gewezen dat uw broer, volgens uw verklaring op de DVZ, een fysieke bedreiging kende en achtervolgd werd door een auto, wat wel ernstige bedreigingen zijn. U erkent slechts dat hij deze problemen kende toen hij nog bij uw ouders woonde en voegt daaraan toe dat hij ook dreigbriefjes kreeg (CGVS p. 14). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring tijdens het persoonlijke onderhoud, toen u zei niet te weten of uw broer problemen had gekend voor oktober 2019. U antwoordt naast de kwestie en zegt slechts dat hij omwille

van zijn problemen naar Canada is gevlucht. U wordt nogmaals op uw tegenstrijdige verklaringen gewezen. U geeft geen overtuigende verklaring, die bovendien evenmin strookt met uw eerdere verklaringen. Zo zegt u dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat uw broer geïntimideerd werd in 2018, maar dat de ernstige problemen pas in 2019 begonnen. U wordt gevraagd waarom u eerder niet aangaf dat uw broer bedreigingen kende voor oktober 2019 en slechts zei dat u niets weet, terwijl nu het tegenovergestelde het geval blijkt te zijn. U zegt dat u niets specifiek werd gevraagd over 2018 (CGVS p. 15). Het is opvallend dat u op geen enkel moment een duidelijk antwoord geeft op de vraag, maar blijft zichzelf slechts tegenspreken.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat uw broer fysiek werd bedreigd in november 2019, terwijl uw vrouw verklaart dat dit incident gebeurde vooraleer hij naar jullie verhuisde, wat dus voor januari 2018 is (CGVS p. 12 en p. 14; CGVS 2125897B p. 19). Bovendien komt deze verklaring wederom niet overeen met uw verklaring op de DVZ waarbij u verklaarde dat uw broer fysiek werd bedreigd vooraleer hij bij jullie kwam wonen in januari 2018 (CGVS vragenlijst 5, CGVS p. 14).

Verder dient te worden opgemerkt dat de tegenstrijdige weergave van de tijdsbepalingen van de problemen van uw broer eveneens een invloed heeft op de plaats waar deze problemen plaatsvonden. U wordt erop gewezen dat uw broer in januari 2018 in jullie huis kwam wonen. U wordt erop gewezen dat alle problemen die hij kende zich aldus daar hebben afgespeeld en niet terwijl hij in het huis van uw ouders woonde. U geeft een antwoord naast de kwestie. U wordt opnieuw op hetzelfde gewezen en wordt gevraagd hoe het kan dat u verklaart dat uw broer problemen kende toen hij bij uw ouders woonde, terwijl hij in januari 2018 reeds naar jullie verhuisde. U geeft geen antwoord op de vraag. U herhaalt slechts dat hij in 2018 briefjes begon te krijgen en zegt dat hij van 2015 tot 2017 bij uw ouders woonde. Toen hij bezig was met de verhuis naar jullie huis, zijn mensen informatie beginnen vragen over hem en zijn werk. Gevraagd hoe lang uw broer reeds werd bedreigd vooraleer hij in januari 2018 bij jullie kwam wonen, zegt u dat u enkel een antwoord kan geven over de situatie vanaf dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS p. 19). Uw verklaring is alweer tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat uw broer problemen kende toen hij bij jullie ouders woonde.

Het geheel aan tegenstrijdige en niet coherente verklaringen over de problemen van uw broer hier zijn zeer opvallend en doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer opvallend dat u zo goed als niets weet te vertellen over uw verklaring dat uw broer gedurende tien à elf maanden na zijn vertrek uit Honduras werd gezocht (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer gedurende verschillende maanden werd gezocht, geeft u verschillende keren geen duidelijk antwoord op de vraag. U zegt dat uw broer camera's geïnstalleerd had voor jullie huis en die vanop afstand kon controleren. Gevraagd of u zelf ooit iets heeft gemerkt van deze camera monitoring, zegt u van niet. Gevraagd of iemand anders van de familie hier ooit iets van heeft gemerkt, zegt u slechts dat de persoon die een antwoord zou kunnen geven op die vraag uw vader is (CGVS p. 15). Gevraagd wat u weet over de camera monitoring gedurende tien à elf maanden, zegt u slechts dat dat omwille van zijn job was. Gevraagd wat u weet over de camera monitoring zelf nadat uw broer het land verliet, zegt u slechts dat de persoon die daar misschien iets over weet uw vader is gezien die regelmatig met uw broer spreekt. Gevraagd of u de camera monitoring gedurende de maanden vlak na het vertrek van uw broer uit het land ooit heeft besproken met iemand van uw familie, zegt u van niet. Gevraagd hoe het komt dat u weet dat uw broer achtervolgd en bespied werd als u er nooit met iemand over heeft gepraat, noch er bovendien zelf iets van heeft gemerkt, zegt u slechts wederom dat uw broer de camera's controleerde. U wordt erop gewezen dat u met uw broer niet sprak over de achtervolgingen. U wordt nogmaals gevraagd hoe het dan komt dat u weet dat uw broer werd achtervolgd. Plots zegt u dat u af en toe naar uw ouders ging en zei dit soms tegen u zeiden. Uw verklaring strookt niet met wat u eerder verklaarde. U wordt er dan ook op gewezen eerder te hebben verklaard met niemand van de familie te hebben gesproken over de achtervolgingen (CGVS p. 16). Plots zegt u, volledig naast de kwestie, dat u zich hier bevindt en uw vader u niets vertelt omdat hij niet wilt dat u zich zorgen maakt. U wordt erop gewezen dat er gesproken wordt over de periode dat u zelf nog in Honduras was. U zegt dat u over die situatie wel iets kunt zeggen en herhaalt slechts dat uw broer de camera's controleerde en in contact stond met uw vader (CGVS p. 17). Wanneer u later wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer nog steeds wordt gezocht, antwoordt u naast de kwestie (CGVS p. 20 en p. 21). Dat u zodanig weinig weet te vertellen over de bespiedingen is zeer opvallend. Uw niet coherente antwoorden, vaak naast de kwestie, zijn eveneens zeer opvallend en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en aan de geloofwaardigheid van uw eigen vrees.

Verder is het opvallend dat de vrouw van uw broer nog steeds in Honduras woont, maar dat u er niet van op de hoogte bent of zij ooit enige problemen heeft gekend. Volgens uw vrouw heeft zij zelfs geen problemen gekend (CGVS 2125897B p. 12). Zelf zegt u dat u wel veronderstelt dat zij problemen heeft gekend gezien ze op de benedenverdieping woonde. Sinds dat uw broer het land verliet komt ze echter niet meer buiten. U wordt erop gewezen dat het redelijk te stellen is dat het voor u ook belangrijke informatie was of uw schoonzus problemen kende en wordt gevraagd hoe het komt dat u dit niet heeft besproken met uw familie. U zegt dat uw schoonzus geen familie is van u en dat zij met uw vader spreekt (CGVS p. 21). Uw antwoord is absoluut niet overtuigend, gezien de situatie van uw schoonzus verbonden was met uw situatie en die informatie hoe dan ook relevant zou zijn geweest voor u. Dat u zich niet informeerde over de situatie van uw schoonzus is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Dat uw schoonzus voor zover jullie weten bovendien nog geen problemen heeft gekend is te meer eigenaardig gezien u zelf verklaart dat de mensen die het dichtste bij het slachtoffer staan worden lastiggevallen (CGVS p. 20). Ook dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat uw ouders geen problemen meer hebben gekend. U zegt dat zij nooit echt buiten komen in de stad. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat zij nooit zijn benaderd geweest nabij hun huis, zegt u plots dat indien zij problemen hebben gekend zij dat niet hebben gezegd tegen u (CGVS p. 21). Uw verklaringen overtuigen maar weinig. Te meer gezien uw ouders nog steeds op dezelfde plaats in Honduras wonen (CGVS p. 6). Dat uw ouders na uw vertrek voor zover u weet nooit meer problemen hebben gekend is opvallend en doet verder twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer opvallend dat u verklaart dat uw beide zussen wegens eigen problemen naar aanleiding van de situatie met uw broer verhuisden naar San Pedro Zula en binnenkort Honduras zullen verlaten, maar dat u verder niets weet over de problemen die zij hebben gekend (CGVS p. 6 en p. 18). U weet niet of uw zussen op dit moment nog werken. U zegt slechts dat u zich kan inbeelden dat ze met alles zijn gestopt. Gevraagd of dat niet iets is dat jullie met elkaar bespreken, zegt u dat zij meer met uw ouders spreken (CGVS p. 7). U zegt dat hun situatie wordt geregeld door uw vader en broer en dat u slechts weet dat zij gaan vertrekken. Wanneer u wordt gevraagd of u zelf iets heeft gevraagd over hun situatie, zegt u van niet. U gaat hen het komende weekend bellen. U zegt dat u weinig tijd heeft om te bellen en dat het uur verschil jullie eveneens parten speelt. Gevraagd hoe u weet dat uw zussen het land gaan verlaten, zegt u dat uw andere broer die in Canada woont u dat vertelde. Gevraagd of u hem vroeg waarom zij gaan vertrekken, zegt u van niet. Gevraagd of uw broer zelf iets meer vertelde over de problemen die uw zussen kende, zegt u van niet gezien hij niet graag spreekt over zulke delicate zaken via de telefoon (CGVS p. 18). U geeft op geen enkel moment een overtuigend antwoord. Dat u niets meer weet te zeggen over de problemen van uw zussen is zeer eigenaardig en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich informeert over de problemen die zij hebben gekend, minstens omdat u verzoek om internationale bescherming hiermee is verbonden.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden toegevoegd dat door het feit dat uw broer bescherming zou hebben gekregen in Canada, niet kan worden vastgesteld dat de problemen zoals die door u worden weergegeven geloofwaardig zijn. Eveneens dient te worden opgemerkt dat het werk van uw broer in se niet onmiddellijk wordt betwist. Zijn werk op zich is echter onvoldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Honduras te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Hondurese nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw broer. De werkdocumenten en foto's van uw broer hebben betrekking op zijn werk voor ATIC, wat niet onmiddellijk wordt betwist. Uit de veronderstelling dat uw broer voor ATIC werkte, kan daarentegen niet automatisch worden afgeleid dat u zelf problemen kende wegens zijn werk. Zoals hierboven opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen. Uit de Canadese documenten van uw broer blijkt dat hij daar de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Ook hieruit kan niet

automatisch worden afgeleid dat u evenzeer problemen kende. Zoals reeds opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. De klacht van uw broer kan in dat opzicht de geloofwaardigheid van uw eigen problemen evenmin herstellen. De klacht die u indiende bij de politie en de aangiftes die u en uw vrouw bij het instituut voor mensenrechten deden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. In se kunnen zij de geloofwaardigheid van een relaas niet vaststellen. Hier moet namelijk worden opgemerkt dat deze documenten louter zijn opgesteld op basis van jullie verklaringen en niet zijn gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht en aangiftes, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Deze documenten wijzigen de vastgestelde ongeloofwaardigheid aldus niet. Uw huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw vrouw, dat niet wordt betwist. De geboorteaktes hebben slechts betrekking op de geboorte van uw kinderen en hebben verder geen betrekking op uw relaas."

U haalt voor de rest tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan. Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw identiteitskaart, uw eigen paspoort en de paspoorten van uw kinderen hebben betrekking op jullie Hondurese nationaliteit die hier niet onmiddellijk wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.

v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari

2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een **binnenlands of internationaal gewapend conflict**". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig geweld**. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Honduras, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, benderelateerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtelijke executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïsoleerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de door verzoekende partijen aangevoerde problemen en nood aan internationale bescherming.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Honduras diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U vreest geschaad te zullen worden wegens de job van uw broer F.(...) voor de ATIC en de problemen die hij hierdoor kende (CGVS p. 9 en p. 10). Gezien u echter verschillende tegenstrijdige, niet coherente, weinig aannemelijke en niet overtuigende verklaringen aflegt dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Vastgesteld werd dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die uw broer kende. Zo legt u ten eerste geen coherente verklaringen af over de momenten waarop uw broer deze problemen heeft gekend. Op de DVZ verklaart u dat uw broer mondelinge bedreigingen kreeg, door een auto regelmatig werd achtervolgd en een fysieke bedreiging onderging, waarna hij naar jullie gemeenschappelijke huis verhuisde (CGVS vragenlijst 5). U verklaart op het CGVS dat uw broer in januari 2018 naar dat huis verhuisde (CGVS p. 14). U verklaart tevens dat uw broer in oktober 2019 problemen begon te krijgen. Gevraagd welke problemen uw broer kreeg, zegt u dat er een auto tegenover het huis van uw ouders stond geparkeerd en uw broer berichten met doodsb bedreigingen begon te krijgen. Hij kreeg tevens een foto van het huis van zijn dochter toegestuurd. U herhaalt dat al deze problemen in oktober 2019 begonnen (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd of uw broer vòòr oktober 2019 enige persoonlijke bedreigingen of problemen kende, zegt u dat u dat niet weet (CGVS p. 13). Uw vrouw

verklaart zelfs dat uw broer nog geen problemen kende op het moment dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS 2125897B p. 7). Uw verklaringen, en zo ook die van uw vrouw, komen niet overeen met hetgeen u op de DVZ verklaarde. Dit is reeds zeer opvallend. Het is nog meer opvallend dat u uw verklaringen plots aanpast wanneer u op deze inconsistentie wordt gewezen. Zo zegt u namelijk dat uw broer reeds bedreigingen kende voor oktober 2019, maar dat deze niet zo ernstig waren. U wordt erop gewezen dat uw broer, volgens uw verklaring op de DVZ, een fysieke bedreiging kende en achtervolgd werd door een auto, wat wel ernstige bedreigingen zijn. U erkent slechts dat hij deze problemen kende toen hij nog bij uw ouders woonde en voegt daaraan toe dat hij ook dreigbriefjes kreeg (CGVS p. 14). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring tijdens het persoonlijke onderhoud, toen u zei niet te weten of uw broer problemen had gekend voor oktober 2019. U antwoordt naast de kwestie en zegt slechts dat hij omwille van zijn problemen naar Canada is gevlucht. U wordt nogmaals op uw tegenstrijdige verklaringen gewezen. U geeft geen overtuigende verklaring, die bovendien evenmin strookt met uw eerdere verklaringen. Zo zegt u dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat uw broer geïntimideerd werd in 2018, maar dat de ernstige problemen pas in 2019 begonnen. U wordt gevraagd waarom u eerder niet aangaf dat uw broer bedreigingen kende voor oktober 2019 en slechts zei dat u niets weet, terwijl nu het tegenovergestelde het geval blijkt te zijn. U zegt dat u niets specifiek werd gevraagd over 2018 (CGVS p. 15). Het is opvallend dat u op geen enkel moment een duidelijk antwoord geeft op de vraag, maar blijft zichzelf slechts tegenspreken.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat uw broer fysiek werd bedreigd in november 2019, terwijl uw vrouw verklaart dat dit incident gebeurde vooraleer hij naar jullie verhuisde, wat dus voor januari 2018 is (CGVS p. 12 en p. 14; CGVS 2125897B p. 19). Bovendien komt deze verklaring wederom niet overeen met uw verklaring op de DVZ waarbij u verklaarde dat uw broer fysiek werd bedreigd vooraleer hij bij jullie kwam wonen in januari 2018 (CGVS vragenlijst 5, CGVS p. 14).

Verder dient te worden opgemerkt dat de tegenstrijdige weergave van de tijdsbepalingen van de problemen van uw broer eveneens een invloed heeft op de plaats waar deze problemen plaatsvonden. U wordt erop gewezen dat uw broer in januari 2018 in jullie huis kwam wonen. U wordt erop gewezen dat alle problemen die hij kende zich aldus daar hebben afgespeeld en niet terwijl hij in het huis van uw ouders woonde. U geeft een antwoord naast de kwestie. U wordt opnieuw op hetzelfde gewezen en wordt gevraagd hoe het kan dat u verklaart dat uw broer problemen kende toen hij bij uw ouders woonde, terwijl hij in januari 2018 reeds naar jullie verhuisde. U geeft geen antwoord op de vraag. U herhaalt slechts dat hij in 2018 briefjes begon te krijgen en zegt dat hij van 2015 tot 2017 bij uw ouders woonde. Toen hij bezig was met de verhuis naar jullie huis, zijn mensen informatie beginnen vragen over hem en zijn werk. Gevraagd hoe lang uw broer reeds werd bedreigd vooraleer hij in januari 2018 bij jullie kwam wonen, zegt u dat u enkel een antwoord kan geven over de situatie vanaf dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS p. 19). Uw verklaring is alweer tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat uw broer problemen kende toen hij bij jullie ouders woonde.

Het geheel aan tegenstrijdige en niet coherente verklaringen over de problemen van uw broer hier zijn zeer opvallend en doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer opvallend dat u zo goed als niets weet te vertellen over uw verklaring dat uw broer gedurende tien à elf maanden na zijn vertrek uit Honduras werd gezocht (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer gedurende verschillende maanden werd gezocht, geeft u verschillende keren geen duidelijk antwoord op de vraag. U zegt dat uw broer camera's geïnstalleerd had voor jullie huis en die vanop afstand kon controleren. Gevraagd of u zelf ooit iets heeft gemerkt van deze camera monitoring, zegt u van niet. Gevraagd of iemand anders van de familie hier ooit iets van heeft gemerkt, zegt u slechts dat de persoon die een antwoord zou kunnen geven op die vraag uw vader is (CGVS p. 15). Gevraagd wat u weet over de camera monitoring gedurende tien à elf maanden, zegt u slechts dat dat omwille van zijn job was. Gevraagd wat u weet over de camera monitoring zelf nadat uw broer het land verliet, zegt u slechts dat de persoon die daar misschien iets over weet uw vader is gezien die regelmatig met uw broer spreekt. Gevraagd of u de camera monitoring gedurende de maanden vlak na het vertrek van uw broer uit het land ooit heeft besproken met iemand van uw familie, zegt u van niet. Gevraagd hoe het komt dat u weet dat uw broer achtervolgd en bespied werd als u er nooit met iemand over heeft gepraat, noch er bovendien zelf iets van heeft gemerkt, zegt u slechts wederom dat uw broer de camera's controleerde. U wordt erop gewezen dat u met uw broer niet sprak over de achtervolgingen. U wordt nogmaals gevraagd hoe het dan komt dat u weet dat uw broer werd achtervolgd. Plots zegt u dat u af en toe naar uw ouders ging en zei dit soms tegen u zeiden. Uw verklaring strookt niet met wat u eerder verklaarde. U wordt er dan ook op gewezen eerder te hebben verklaard met niemand van de familie te hebben gesproken over de achtervolgingen (CGVS p. 16). Plots zegt u, volledig naast de kwestie, dat

u zich hier bevindt en uw vader u niets vertelt omdat hij niet wilt dat u zich zorgen maakt. U wordt erop gewezen dat er gesproken wordt over de periode dat u zelf nog in Honduras was. U zegt dat u over die situatie wel iets kunt zeggen en herhaalt slechts dat uw broer de camera's controleerde en in contact stond met uw vader (CGVS p. 17). Wanneer u later wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer nog steeds wordt gezocht, antwoordt u naast de kwestie (CGVS p. 20 en p. 21). Dat u zodanig weinig weet te vertellen over de bespiedingen is zeer opvallend. Uw niet coherente antwoorden, vaak naast de kwestie, zijn eveneens zeer opvallend en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en aan de geloofwaardigheid van uw eigen vrees.

Verder is het opvallend dat de vrouw van uw broer nog steeds in Honduras woont, maar dat u er niet van op de hoogte bent of zij ooit enige problemen heeft gekend. Volgens uw vrouw heeft zij zelfs geen problemen gekend (CGVS 2125897B p. 12). Zelf zegt u dat u wel veronderstelt dat zij problemen heeft gekend gezien ze op de benedenverdieping woonde. Sinds dat uw broer het land verliet komt ze echter niet meer buiten. U wordt erop gewezen dat het redelijk te stellen is dat het voor u ook belangrijke informatie was of uw schoonzus problemen kende en wordt gevraagd hoe het komt dat u dit niet heeft besproken met uw familie. U zegt dat uw schoonzus geen familie is van u en dat zij met uw vader spreekt (CGVS p. 21). Uw antwoord is absoluut niet overtuigend, gezien de situatie van uw schoonzus verbonden was met uw situatie en die informatie hoe dan ook relevant zou zijn geweest voor u. Dat u zich niet informeerde over de situatie van uw schoonzus is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Dat uw schoonzus voor zover jullie weten bovendien nog geen problemen heeft gekend is te meer eigenaardig gezien u zelf verklaart dat de mensen die het dichtste bij het slachtoffer staan worden lastiggevallen (CGVS p. 20). Ook dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat uw ouders geen problemen meer hebben gekend. U zegt dat zij nooit echt buiten komen in de stad. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat zij nooit zijn benaderd geweest nabij hun huis, zegt u plots dat indien zij problemen hebben gekend zij dat niet hebben gezegd tegen u (CGVS p. 21). Uw verklaringen overtuigen maar weinig. Te meer gezien uw ouders nog steeds op dezelfde plaats in Honduras wonen (CGVS p. 6). Dat uw ouders na uw vertrek voor zover u weet nooit meer problemen hebben gekend is opvallend en doet verder twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer opvallend dat u verklaart dat uw beide zussen wegens eigen problemen naar aanleiding van de situatie met uw broer verhuisden naar San Pedro Zula en binnenkort Honduras zullen verlaten, maar dat u verder niets weet over de problemen die zij hebben gekend (CGVS p. 6 en p. 18). U weet niet of uw zussen op dit moment nog werken. U zegt slechts dat u zich kan inbeelden dat ze met alles zijn gestopt. Gevraagd of dat niet iets is dat jullie met elkaar bespreken, zegt u dat zij meer met uw ouders spreken (CGVS p. 7). U zegt dat hun situatie wordt geregeld door uw vader en broer en dat u slechts weet dat zij gaan vertrekken. Wanneer u wordt gevraagd of u zelf iets heeft gevraagd over hun situatie, zegt u van niet. U gaat hen het komende weekend bellen. U zegt dat u weinig tijd heeft om te bellen en dat het uur verschil jullie eveneens parten speelt. Gevraagd hoe u weet dat uw zussen het land gaan verlaten, zegt u dat uw andere broer die in Canada woont u dat vertelde. Gevraagd of u hem vroeg waarom zij gaan vertrekken, zegt u van niet. Gevraagd of uw broer zelf iets meer vertelde over de problemen die uw zussen kende, zegt u van niet gezien hij niet graag spreekt over zulke delicate zaken via de telefoon (CGVS p. 18). U geeft op geen enkel moment een overtuigend antwoord. Dat u niets meer weet te zeggen over de problemen van uw zussen is zeer eigenaardig en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich informeert over de problemen die zij hebben gekend, minstens omdat u verzoek om internationale bescherming hiermee is verbonden.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden toegevoegd dat door het feit dat uw broer bescherming zou hebben gekregen in Canada, niet kan worden vastgesteld dat de problemen zoals die door u worden weergegeven geloofwaardig zijn. Eveneens dient te worden opgemerkt dat het werk van uw broer in se niet onmiddellijk wordt betwist. Zijn werk op zich is echter onvoldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Honduras te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de

vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Hondurese nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw broer. De werkdocumenten en foto's van uw broer hebben betrekking op zijn werk voor ATIC, wat niet onmiddellijk wordt betwist. Uit de veronderstelling dat uw broer voor ATIC werkte, kan daarentegen niet automatisch worden afgeleid dat u zelf problemen kende wegens zijn werk. Zoals hierboven opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen. Uit de Canadese documenten van uw broer blijkt dat hij daar de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Ook hieruit kan niet automatisch worden afgeleid dat u evenzeer problemen kende. Zoals reeds opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. De klacht van uw broer kan in dat opzicht de geloofwaardigheid van uw eigen problemen evenmin herstellen. De klacht die u indiende bij de politie en de aangiftes die u en uw vrouw bij het instituut voor mensenrechten deden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. In se kunnen zij de geloofwaardigheid van een relaas niet vaststellen. Hier moet namelijk worden opgemerkt dat deze documenten louter zijn opgesteld op basis van jullie verklaringen en niet zijn gebaseerd op een politioneel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht en aangiftes, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Deze documenten wijzigen de vastgestelde ongeloofwaardigheid aldus niet. Uw huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw vrouw, dat niet wordt betwist. De geboorteaktes hebben slechts betrekking op de geboorte van uw kinderen en hebben verder geen betrekking op uw relaas."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas en de redenen waarom zij aanvoeren een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissingen, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Volgens de verzoekende partijen heeft het zich beroepen op dezelfde vluchtmotieven door twee verschillende personen een impact op zowel de vorm als de inhoud van hun verklaringen. De verzoekende partijen stellen dat in dit dossier twee familieleden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend met dezelfde vluchtmotieven. Dit impliceert een verschillend perspectief en een verschillende belevenis van evenementen in hoofde van deze twee personen waardoor de verwerende partij de emoties en het verleden van ieder van hen in acht dient te nemen en niet blindelings de verklaringen naast elkaar moet leggen om tegenstrijdigheden op te zoeken. De verzoekende partijen benadrukken dat eventuele verschillen over details of de manier waarop een gebeurtenis wordt ervaren het gevolg is van het feit dat de verzoekende partijen twee verschillende personen zijn, bijgevolg dient men deze verschillen niet meteen als tegenstrijdigheden aanzien. De verzoekende partijen wijzen op de noodzaak van zowel een objectief als een subjectief element bij de bepaling van de gegronde vrees en verwijzen naar de procedures van UNHCR.

Met voormeld algemeen en niet geconcretiseerd betoog slagen verzoekers er niet in voorgaande pertinente vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

Verzoekende partijen betogen vervolgens dat de bestreden beslissingen getuigen van “een volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier”. Verschillende elementen worden volgens hen steeds weer met een westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat, wat onder andere zou hebben geleid tot een buitensporige bewijslast op hun schouders. De vereiste om rekening te houden met de culturele context maakt volgens hen deel uit van de basisbeginselen die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast, in welk verband zij artikel 15, derde lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) aanhalen.

In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift trachten voor te houden, wordt van hen niet verwacht dat zij voor de handelingen van hun belagers een verklaring kunnen bieden. Wel wordt van hen verwacht dat zij een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken, op basis van bewijskrachtige stukken en voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen. Het algemene betoog van verzoekers is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment waarop de problemen voor verzoekers broer begonnen, stelt de Raad vast dat verzoekers in het verzoekschrift niet verder komen dan de stellen dat hierover een misverstand is gerezen en dat verzoeker dit tijdens het persoonlijk onderhoud heeft rechtgezet. Zij stellen dat de broer reeds enige tijd problemen had, in januari 2018 verhuisde en in oktober 2019 ernstige bedreigingen begon te krijgen. Volgens verzoekers was het verzoeker zijn bedoeling niet om oktober 2019 als beginpunt te beschouwen van alle problemen, maar wel van de ernstige problemen. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat de problemen van zijn broer “stilletjes aan” begonnen waardoor men begrijpt dat de ernst ervan en de kennis die familieleden erover hadden evolueert. Volgens verzoekers werd dit ook bevestigd door verzoekster waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat haar schoonbroer al enkele bedreigingen had gekregen en vanaf oktober 2019 constante bedreigingen kreeg.

Met dit algemeen betoog verklaren noch weerleggen verzoekers de gedane concrete vaststellingen. Deze worden voor de duidelijkheid hier hernomen:

“Vastgesteld werd dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die uw broer kende. Zo legt u ten eerste geen coherente verklaringen af over de momenten waarop uw broer deze problemen heeft gekend. Op de DVZ verklaart u dat uw broer mondelinge bedreigingen kreeg, door een auto regelmatig werd achtervolgd en een fysieke bedreiging onderging, waarna hij naar jullie gemeenschappelijke huis verhuisde (CGVS vragenlijst 5). U verklaart op het CGVS dat uw broer in januari 2018 naar dat huis verhuisde (CGVS p. 14). U verklaart tevens dat uw broer in oktober 2019 problemen begon te krijgen. Gevraagd welke problemen uw broer kreeg, zegt u dat er een auto tegenover het huis van uw ouders stond geparkeerd en uw broer berichten met doodsb bedreigingen begon te krijgen. Hij kreeg tevens een foto van het huis van zijn dochter toegestuurd. U herhaalt dat al deze problemen in oktober 2019 begonnen (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd of uw broer vòòr oktober 2019 enige persoonlijke bedreigingen of problemen kende, zegt u dat u dat niet weet (CGVS p. 13). Uw vrouw verklaart zelfs dat uw broer nog geen problemen kende op het moment dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS 2125897B p. 7). Uw verklaringen, en zo ook die van uw vrouw, komen niet overeen met hetgeen u op de DVZ verklaarde. Dit is reeds zeer opvallend. Het is nog meer opvallend dat u uw verklaringen plots aanpast wanneer u op deze inconsistentie wordt gewezen. Zo zegt u namelijk dat uw broer reeds bedreigingen kende voor oktober 2019, maar dat deze niet zo ernstig waren. U wordt erop gewezen dat uw broer, volgens uw verklaring op de DVZ, een fysieke bedreiging kende en achtervolgd werd door een auto, wat wel ernstige bedreigingen zijn. U erkent slechts dat hij deze problemen kende toen hij nog bij uw ouders woonde en voegt daaraan toe dat hij ook dreigbriefjes kreeg (CGVS p. 14). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring tijdens het persoonlijke onderhoud, toen u zei niet te weten of uw broer problemen had gekend voor oktober 2019. U antwoordt naast de kwestie en zegt slechts dat hij omwille van zijn problemen naar Canada is gevlucht. U wordt nogmaals op uw tegenstrijdige verklaringen gewezen. U geeft geen overtuigende verklaring, die bovendien evenmin strookt met uw eerdere verklaringen. Zo zegt u dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat uw broer geïntimideerd werd in 2018, maar dat de ernstige problemen pas in 2019 begonnen. U wordt gevraagd waarom u eerder niet aangaf dat uw broer bedreigingen kende voor oktober 2019 en slechts zei dat u niets weet, terwijl nu het

tegenovergestelde het geval blijkt te zijn. U zegt dat u niets specifiek werd gevraagd over 2018 (CGVS p. 15). Het is opvallend dat u op geen enkel moment een duidelijk antwoord geeft op de vraag, maar blijft zichzelf slechts tegenspreken.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat uw broer fysiek werd bedreigd in november 2019, terwijl uw vrouw verklaart dat dit incident gebeurde vooraleer hij naar jullie verhuisde, wat dus voor januari 2018 is (CGVS p. 12 en p. 14; CGVS 2125897B p. 19). Bovendien komt deze verklaring wederom niet overeen met uw verklaring op de DVZ waarbij u verklaarde dat uw broer fysiek werd bedreigd vooraleer hij bij jullie kwam wonen in januari 2018 (CGVS vragenlijst 5, CGVS p. 14).

Verder dient te worden opgemerkt dat de tegenstrijdige weergave van de tijdsbepalingen van de problemen van uw broer eveneens een invloed heeft op de plaats waar deze problemen plaatsvonden. U wordt erop gewezen dat uw broer in januari 2018 in jullie huis kwam wonen. U wordt erop gewezen dat alle problemen die hij kende zich aldus daar hebben afgespeeld en niet terwijl hij in het huis van uw ouders woonde. U geeft een antwoord naast de kwestie. U wordt opnieuw op hetzelfde gewezen en wordt gevraagd hoe het kan dat u verklaart dat uw broer problemen kende toen hij bij uw ouders woonde, terwijl hij in januari 2018 reeds naar jullie verhuisde. U geeft geen antwoord op de vraag. U herhaalt slechts dat hij in 2018 briefjes begon te krijgen en zegt dat hij van 2015 tot 2017 bij uw ouders woonde. Toen hij bezig was met de verhuis naar jullie huis, zijn mensen informatie beginnen vragen over hem en zijn werk. Gevraagd hoe lang uw broer reeds werd bedreigd vooraleer hij in januari 2018 bij jullie kwam wonen, zegt u dat u enkel een antwoord kan geven over de situatie vanaf dat hij bij jullie kwam wonen (CGVS p. 19). Uw verklaring is alweer tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat uw broer problemen kende toen hij bij jullie ouders woonde.”

Met louter de algemene stelling dat de broer reeds enige tijd problemen had, in januari 2018 verhuisde en in oktober 2019 ernstige bedreigingen begon te krijgen en dat oktober 2019 niet als beginpunt te beschouwen is van alle problemen, maar wel van de ernstige problemen, plaatsen verzoekers deze pertinente vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht. Door ook te wijzen op hun verklaringen verklaren noch verschonen zij waarom verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft aangegeven dat zijn broer mondelinge bedreigingen kreeg, door een auto regelmatig werd achtervolgd en een fysieke bedreiging onderging, waarna hij naar hun gemeenschappelijke huis verhuisde en op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij in januari 2018 naar dat huis verhuisde en zijn problemen in oktober 2019 begonnen. Hoewel verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog aangaf niet te weten of zijn broer vóór oktober 2019 al problemen kende, stelt verzoekster zelfs dat haar schoonbroer nog geen problemen kende alvorens deze bij hen kwam wonen. Uit het administratief dossier blijkt overigens ook dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar schoonbroer pas in 2020 bij hen woonde en voordien doodsb bedreigingen kreeg (Verklaring DVZ, vraag 3.5.).

Ook de verklaringen van respectievelijk verzoeker en verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud waarin respectievelijk gesteld wordt dat de problemen van zijn broer “stilletjes aan” begonnen waardoor men begrijpt dat de ernst ervan en de kennis die familieleden erover hadden evolueert en dat haar schoonbroer al enkele bedreigingen had gekregen en vanaf oktober 2019 constante bedreigingen kreeg, werpen hier geen ander licht op. Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel verzoeker als verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen aflegden die tegenstrijdig blijken met de verklaringen die op hun persoonlijk onderhoud werden afgelegd. Verzoekers slagen er niet in de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

In antwoord op het betoog dat de reflex van het beginpunt van de problemen van zijn broer in oktober 2019 te situeren te verklaren valt door de culturele context, moet vooreerst worden verwezen naar de vaststelling dat volgens verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken het begin van de problemen van zijn broer in 2018 een aanvang namen, en dat het toen reeds over ernstige problemen ging. Bijgevolg kan de stelling dat in Honduras met enige tolerantie wordt geleefd ten aanzien van bendege geweld en dat zijn broer gewend was aan tegenstroom omwille van zijn job niet worden aanvaard ter verschoning van de gedane vaststellingen. De argumentatie dat er *mogelijks* bedreigingen plaatsvonden zodat zijn broer hierover *mogelijks* niets vertelde aan zijn familie is doorspekt met hypothesen en berust slechts op vage beweringen van verzoekers. Ook waar verzoeker bevestiging ziet in de verklaring dat hij op sommige vragen het antwoord niet kent en dat zijn broer het slachtoffer werd via verschillende soorten bedreigingen via veelvuldige kanalen waardoor er gemakkelijk verwarring ontstaat over wat precies wanneer plaatsvond, plaatst verzoeker zijn duidelijke verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in een ander daglicht.

Verzoekers verwijzen ook naar verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, maar opnieuw moet worden vastgesteld dat hiermee geen enkele afbreuk wordt gedaan aan zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor zover er wordt aangevoerd dat de tegenstrijdigheden met betrekking tot tijdsbepalingen aanvaardbaar zijn binnen een asielrelaas en er geen verschillen zijn vastgesteld met betrekking tot de essentie van het relaas, kunnen verzoekers niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt echter verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoekers worden verwacht dat zij eenduidig kunnen stellen of hun (schoon) broer al dan niet problemen kende op het ogenblik dat hij bij hen kwam wonen. Aangezien de problemen van verzoekers' (schoon)broer de kern uitmaken van verzoekers nood aan internationale bescherming kan wel degelijk worden verwacht dat hun verklaringen ten alle tijde alsook onderling eenduidig zijn.

Ook met de algemene argumentatie dat verzoekers niet over alle informatie beschikken betreffende hun (schoon)broer en dat deze hen enkel op de hoogte bracht van de essentie, maar niet van alles, kan opnieuw niet volstaan om de concrete en pertinente vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

Wat betreft de vaststellingen rond de verklaringen van verzoeker dat zijn broer gedurende tien à elf maanden na zijn vertrek uit Honduras werd gezocht, komt verzoeker niet verder dan dat hij zich in zijn verklaringen "waarschijnlijk" heeft gesitueerd ten aanzien van zijn eigen vertrek, dat plaatsvond begin december 2021 oftewel iets meer dan elf maanden na het vertrek van zijn broer. Hiermee komt verzoeker wederom op niet meer dan een hypothetische stelling zonder enige valabele verschoning te geven voor de volgende concrete vaststellingen:

"Verder is het zeer opvallend dat u zo goed als niets weet te vertellen over uw verklaring dat uw broer gedurende tien à elf maanden na zijn vertrek uit Honduras werd gezocht (CGVS p. 10). Wanneer u wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer gedurende verschillende maanden werd gezocht, geeft u verschillende keren geen duidelijk antwoord op de vraag. U zegt dat uw broer camera's geïnstalleerd had voor jullie huis en die vanop afstand kon controleren. Gevraagd of u zelf ooit iets heeft gemerkt van deze camera monitoring, zegt u van niet. Gevraagd of iemand anders van de familie hier ooit iets van heeft gemerkt, zegt u slechts dat de persoon die een antwoord zou kunnen geven op die vraag uw vader is (CGVS p. 15). Gevraagd wat u weet over de camera monitoring gedurende tien à elf maanden, zegt u slechts dat dat omwille van zijn job was. Gevraagd wat u weet over de camera monitoring zelf nadat uw broer het land verliet, zegt u slechts dat de persoon die daar misschien iets over weet uw vader is gezien die regelmatig met uw broer spreekt. Gevraagd of u de camera monitoring gedurende de maanden vlak na het vertrek van uw broer uit het land ooit heeft besproken met iemand van uw familie, zegt u van niet. Gevraagd hoe het komt dat u weet dat uw broer achtervolgd en bespied werd als u er nooit met iemand over heeft gepraat, noch er bovendien zelf iets van heeft gemerkt, zegt u slechts wederom dat uw broer de camera's controleerde. U wordt erop gewezen dat u met uw broer niet sprak over de achtervolgingen. U wordt nogmaals gevraagd hoe het dan komt dat u weet dat uw broer werd achtervolgd. Plots zegt u dat u af en toe naar uw ouders ging en zei dit soms tegen u zeiden. Uw verklaring strookt niet met wat u eerder verklaarde. U wordt er dan ook op gewezen eerder te hebben verklaard met niemand van de familie te hebben gesproken over de achtervolgingen (CGVS p. 16). Plots zegt u, volledig naast de kwestie, dat u zich hier bevindt en uw vader u niets vertelt omdat hij niet wilt dat u zich zorgen maakt. U wordt erop gewezen dat er gesproken wordt over de periode dat u zelf nog in Honduras was. U zegt dat u over die situatie wel iets kunt zeggen en herhaalt slechts dat uw broer de camera's controleerde en in contact stond met uw vader (CGVS p. 17). Wanneer u later wordt gevraagd hoe u weet dat uw broer nog steeds wordt gezocht, antwoordt u naast de kwestie (CGVS p. 20 en p. 21). Dat u zodanig weinig weet te vertellen over de bespiedingen is zeer opvallend. Uw niet coherente antwoorden, vaak naast de kwestie, zijn eveneens zeer opvallend en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en aan de geloofwaardigheid van uw eigen vrees."

Het argument dat het aannemelijk is dat verzoeker dergelijke uitspraak maakt omdat hij ervanuit gaat dat als de camera's er nog zijn en die nog gecontroleerd worden, hij nog problemen heeft, is niet alleen opnieuw hypothetisch, maar ook naast de kwestie. De bovenstaande vaststellingen zijn pertinent en blijven behouden.

Waar verzoekers aangeven dat verzoeker verklaarde dat zijn schoonzus voorzorgsmaatregelen neemt en niet naar buiten komt en dit wordt bevestigd door verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud, wordt opnieuw voorbij gegaan aan de concrete vaststellingen desbetreffend. Zo bleek uit verzoekers verklaringen dat hij er eigenlijk niet van op de hoogte is of zij nog problemen heeft gekend, maar veronderstelt dat zij problemen heeft gekend omdat zij op de benedenverdieping woonde, waar verzoekster zelfs ronduit ontkende dat zij problemen heeft gekend. Het gegeven dat verzoeker zich niet informeerde over de situatie van zijn schoonzus is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' vrees. De argumentatie dat hij geen frequent contact heeft met haar, alsook niet met zijn ouders en zussen, doet hier geen afbreuk aan. De vaststelling dat verzoekers zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doen teneinde zich te bevragen omtrent de concrete situatie ter plaatse en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben, wijst op een gebrek aan interesse in hun hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van het verhaal.

Hoewel verzoekers aanvoeren dat belagers zich "mogelijks" tot één bepaald familielid richten voor bedreigingen en repercussies bij het vertrek van het slachtoffer, zijnde F., en dat dit *in casu* verzoeker en zijn vrouw is, verklaart nog niet waarom zij geen verdere informatie hebben opgevraagd omtrent de vrouw van verzoekers broer. Overigens spreken verzoekers zelf van een "mogelijkheid", waaruit blijkt dat zijzelf zelfs niet zeker zijn. Waar verzoekers aangeven dat verzoeker en zijn broer "mogelijks" close waren, geldt hetzelfde. Indien dit "mogelijks" het geval was, dan nog kan dit niet als valabele verschoningsgrond dienen voor de vaststelling dat zij zich niet beter bevraagd hebben over de situatie van hun schoonzus. Het argument dat verzoeker voldoende details geeft over de situatie van zijn zussen, kan voorgaande vaststellingen niet in een ander licht plaatsen.

Waar verzoekers aangeven niet te begrijpen waarom de door hen neergelegde klachten opzij werden gelegd, gaan zij voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt dat de door verzoekers neergelegde documenten wel degelijk werden beoordeeld:

"Uw paspoort heeft betrekking op uw Hondurese nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw broer. De werkdocumenten en foto's van uw broer hebben betrekking op zijn werk voor ATIC, wat niet onmiddellijk wordt betwist. Uit de veronderstelling dat uw broer voor ATIC werkte, kan daarentegen niet automatisch worden afgeleid dat u zelf problemen kende wegens zijn werk. Zoals hierboven opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen. Uit de Canadese documenten van uw broer blijkt dat hij daar de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Ook hieruit kan niet automatisch worden afgeleid dat u evenzeer problemen kende. Zoals reeds opgemerkt legt u geen geloofwaardige verklaringen af, waardoor deze documenten in se evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. De klacht van uw broer kan in dat opzicht de geloofwaardigheid van uw eigen problemen evenmin herstellen. De klacht die u indiende bij de politie en de aangiftes die u en uw vrouw bij het instituut voor mensenrechten deden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. In se kunnen zij de geloofwaardigheid van een relaas niet vaststellen. Hier moet namelijk worden opgemerkt dat deze documenten louter zijn opgesteld op basis van jullie verklaringen en niet zijn gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht en aangiftes, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Deze documenten wijzigen de vastgestelde ongeloofwaardigheid aldus niet. Uw huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw vrouw, dat niet wordt betwist. De geboorteaktes hebben slechts betrekking op de geboorte van uw kinderen en hebben verder geen betrekking op uw relaas."

Ook waar wordt aangevoerd dat zij met betrekking tot deze klachten weinig werden ondervraagd, wordt geen afbreuk gedaan aan wat desbetreffend werd vastgesteld en wat eenvoudig in de bestreden beslissingen kan worden gelezen.

Ter terechtzitting wordt verklaard dat verzoeker een klacht heeft ontvangen die zijn moeder, die advocaat is, heeft ingediend bij het mensenrechteninstituut en waarin beschreven wordt welke problemen de familieleden ondervinden. Ter terechtzitting wordt vastgesteld dat het om een whatsapp-bericht gaat waarmee deze klacht werd doorgestuurd en dat per aanvullende nota louter een vrije vertaling van dit zogenaamde bericht wordt neergelegd.

Het gaat evenwel niet om een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006. Het is daarbij opmerkelijk dat verzoekers erin slagen een vrije vertaling van een zogenaamde klacht neer te leggen, maar de klacht zelf niet kan worden voorgelegd. Indien er al mag worden van uitgegaan dat de neergelegde vertaling de daadwerkelijke vertaling is van de klacht die verzoeker per whatsapp-bericht heeft ontvangen, stelt de Raad vast dat hierin louter bepaalde verklaringen worden afgelegd. Deze vertaling kan geen ander licht werpen op voormelde concrete vaststellingen waaruit niet anders kon worden besloten dan de ongeloofwaardigheid van het relaas. Ook voor deze vertaling van een klacht geldt de pertinente motivering die met betrekking tot de eerdere klachten bij het mensenrechteninstituut in de bestreden beslissing werd gegeven. Op basis van deze vrije vertaling moet immers opgemerkt worden dat de eventuele klacht louter is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers ouders en niet zijn gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerdde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze vertaling van een klacht, geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Indien de neergelegde vertaling zoals gesteld werd ter zitting de vertaling betreft van de zogenaamde klacht die enkel via whatsapp-bericht op verzoekers telefoon terug te vinden is, kan het neerleggen van deze klacht geen soelaas bieden. De vraag tot uitstel ter zitting om de klacht zelf te kunnen uitprinten en neer te leggen, wordt dan ook niet ingewilligd.

Het louter verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat familieleden van een persoon met een problematisch beroep een risicoprofiel hebben, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven desbetreffend in gebreke. Dit staat overigens meteen in schril contrast met het gegeven dat verzoeker blijkbaar niet op de hoogte is van het feit of zijn schoonzus problemen heeft gekend en dat zelfs verzoekster stelde dat haar schoonzus geen problemen heeft gekend. Indien er algemene informatie wordt aangewend om aan te tonen dat zij als familieleden een risicoprofiel hebben, is het niet aannemelijk dat zij niet op de hoogte zijn van de eventuele problemen en er respectievelijk aangegeven wordt dat er geen problemen zijn. Het argument dat het feit dat familieleden worden geviseerd duidelijk werd bij de bedreiging van het nichtje doet hier ook geen afbreuk aan.

Waar verzoekers opmerken dat zij geen verklaring kunnen bieden voor de handelingen van hun belagers en dat verwerende partij in de bestreden beslissingen een profiel van een bende vooropstellen die niet conform is aan hun verklaringen en niet juridisch onderbouwd, kunnen zij niet overtuigen. Vooreerst wordt niet duidelijk en concreet toegelicht op welke motivering van de bestreden beslissingen deze kritiek betrekking heeft. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen hoofdzakelijk zijn gesteund op verzoekers' eigen ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen. In zoverre verzoekers' argumentatie betrekking heeft op de vaststelling dat verzoekers ouders nooit problemen hebben gekend, gaan zij aan hun eigen argumentatie voorbij dat familieleden een risicoprofiel uitmaken. Bijgevolg zou men mogen verwachten dat indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers' relaas verzoekers ouders ook problemen zouden hebben gekend, aangezien verzoekers broer en verzoekers zelf het land hebben verlaten.

Met de algemene stelling dat er rekening moet gehouden worden met de culturele context in die zin dat criminele bendes in Honduras chaotisch te werk gaan en onvoorspelbaar zijn, dat algemene landeninformatie onvoldoende is, worden de voormelde concrete vaststellingen niet in een ander licht geplaatst.

Waar zij aanvoeren dat er een gebrek is aan plaatselijke bescherming, dat verzoekers broer het land uit vluchtte en dat zij verschillende klachten neerlegden bij officiële plaatselijke autoriteiten zonder resultaat, overtuigen zij niet. Hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas en bijgevolg aan hun nood aan internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Honduras zouden worden vervolgd of geïdendeerd.

Gelet op voorgaande oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen er niet in slagen om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade.

De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in de bestreden beslissingen:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de

strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Honduras, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, benderelateerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtelijke executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras” van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te

bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Op basis van de beschikbare landeninformatie kan de Raad zich scharen achter bovenstaande analyse en besluit dat er in Honduras geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld dat wordt gepleegd vindt enkel plaats in een context van gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing, en wordt op individuele basis gepleegd. Dit gemeenrechtelijke crimineel geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard. De door verzoekers aangebrachte landeninformatie bevestigt bovenstaande analyse en toont niet aan dat verwerende partij verkeerde conclusies heeft getrokken uit de beschikbare landeninformatie. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Honduras, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Honduras een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF